

A MI HELYÜNK, A MI IDŐNK...

(A miniszterelnök beszéde a reformáció kezdetének 500. évfordulója alkalmából rendezett nemzeti megemlékezésen, 2017. október 31-én.)

Tisztelt Ünneplő Gyülekezet! Egyházunk vezetői arra kértek, hogy ma szóljak önök-höz. Bizonyára azért kérték ezt, mert helyesnek találták, hogy az ötszáz éves évforduló zárótalálkozóján a kálvinista miniszterelnök szólaljon meg a magyar kormány nevében. A hagyomány kötelez. Különösen ma, amikor napra pontosan, éppen kilencvenkilenc éve, hogy a keresztényellenes erők meggyilkolták kimagasló, református miniszterelnökünket, Tisza Istvánt. A hagyomány tiszteletén túl ez az évforduló arra is lehetőséget ad, hogy tisztázzuk, megvitassuk és rögzítsük, mit is jelent a reformáció a közügyekben, az államéletben és a nemzetépítésben. Most erről szeretnék beszélni, az idő korlátossága miatt – úgy, ahogy az előbb azt Steinbach püspök úrtól tanultam – nem magyarázom, mondom. Az embert szolgálni legalább olyan nehéz feladat a kormányzásban, mint az egyházban. Ezért vagyok személyesen is hálás minden támogatásért, amelyet szellemi és lelki közösségünkötől, önköktől, protestánsoktól és természetesen a katolikus testvérektől is kapunk. S azt is megtanultam az elmúlt évtizedekben, hogy ennek a támogatásnak legmagasabb rendű formája az imádság. Köszönet érte!

Az is a jó és ékes rend része, hogy ünnepünkön előbb van az istentisztelet, s csak utána következnek világi dolgaink, mert tudjuk, hogy életünket és munkánkat egy nálunk magasabb erő és magasabb hatalom határozza meg. Nem velünk kezdődött a világ, de a mi életünk kezdetén ugyanaz az isteni rendelés áll, amely megteremtette az embert, s neki helyet és időt adott. A hely számunkra a Kárpát-medence, Európa közepe. Az idő kétezer évvel Jézus Krisztus születése után, ezer évvel első királyunk döntése után, amellyel magára és népére vette a keresztséget, s ötszáz évvel a keresztény hitet megújító szellemi és lelki forradalom után. Ez a mi helyünk, ez a mi időnk. Az isteni ige arra tanít minket, hogy ne a véletlent vagy a sors szeszélyét lássuk abban, hogy itt és most Magyarország élén keresztény, hitvalló kormány áll, hanem érezzük benne Isten kegyelmének megnyilvánulását. Valljuk és vállaljuk, hogy Magyarországnak a keresztényellenes, internacionalista erők kormányzása után egy keresztény értékeket követni igyekvő kormányzásra van szüksége. Ebben megerősít bennünket az, hogy a

magyar polgárok döntésükkel immár másodszor is felhatalmazást adtak. Hálásak vagyunk azért, hogy a nemzet összefogott, talpra állt és megerősödött. Hálásak vagyunk, hogy visszanyerte életerejét, cselekvőképességét, s visszanyerte tettvágyát is. Hálásak vagyunk, hogy sodródás helyett égtájt és csillagot választott, irányt szabott, s utat épít saját élete számára. Kiváltságnak tekintjük, hogy a Gondviselés ebben a megújulásban bennünket eszközként használt, egyházainkat, a kormányt és a magyar polgárok szabad közösségeit az egész Kárpát-medencében. Hálásan megköszönjük, hogy az isteni kegyelem gyengeségeinket és erőtlenségeinket kipótolta, hibáinkat pedig elhordozta. Isten segítségét látjuk abban is, hogy bár súlyos erők, sőt, világerők ellen is sorompóba kell lépnünk, még mindig állhatunk, még mindig állunk a lábunkon. Kormányzati munkánkban Istentől rendelt felelősségünk lényegének tekintjük, hogy megőrizzük azt az életszemléletet, amely a krisztusi tanítások alapján Európát és a magyarságot nagyra tette, veszedelmekben oltalmazta, lelki, szellemi és nemzeti válságokon átsegítette.

Tisztelt Ünneplő Gyülekezet! Nem keverjük össze hivatásunkat az egyházaink küldetésével. A mi hivatásunk az, hogy a kereszténységből kisarjadt létformákat megvédjük. Védjük az emberi méltóságot, védjük a családot, védjük a nemzetet és védjük hitbéli közösségeinket. Számunkra ez nem feladat, hanem kötelesség, tehát hivatás, amelyet legjobb tudásunk szerint be kell töltenünk. Látjuk, hogy a magyarságnak

és a keresztény Európának lelki és szellemi megújulásra van szüksége. Az ebből ránk eső részt szabad emberként, szabad akarattól, szabad elhatározásból vállaljuk. Az Írás arra is tanít – és ezt kormányzati tapasztalataink megerősítik –, hogy a lelket soha ne játsszuk ki a testtel szemben, az anyagi, szociális szükségleteket ne állítsuk szembe a lelki-szellemi gyarapodással. Amikor azért dolgozunk, hogy a magyarok jól éljenek, akkor arra is törekszünk, hogy szépen tudjanak élni, igazságosabban és derűsebben, gazdagabban és felemelt szívvel. A reformáció megtanított bennünket arra is, hogy a jó és szép emberi életet sose állítsuk szembe az Isten dicsőségét szolgáló étellel. Ami jó az emberi közösségnek, az dicsőíti a Teremtő és Szabadító Istent. Ami az Isten dicsőségét szolgálja, az a legjobb, sőt, a legfőbb jó az embernek.

Mi nemcsak olyan jövőt akarunk, ahol mindenkinek lesz munkája, ezt már szinte el is értük, de olyat is, ahol a munka minden formája az Isten dicsőségét is szolgálja az utcasepréstől az ország kormányzásáig. Igazi Isten-tisztelet és ember-szolgálat. A körvonalak már látszanak. Hidak épülnek a Dunán, magyar egyetemek Erdélyben, több száz óvoda a Kárpát-medencében, s ma is együtt ünnepel Felvidék, Kárpátalja, Délvidék és Erdély. Látszik a békés, határok feletti nemzetegyesítés valósága. Ám az évezredek bibliai erő, amely ötszáz évvel ezelőtt olyan elsöprő lendületet vett, hogy a legkisebb magyar otthonba is eljutott, ma ad nekünk még egy feladatot. Még egy olyan feladatot, amellyel az előttünk járók sokat birkóztak, de eredményt alig értek el. Azt már tudjuk, hogy a felismert igazság szabaddá tesz. Megtapasztaltuk lelki viharokban, megpróbáltatásokban és szabadságharcainkban, de azt, hogy miképp lehet a felismert igazságot együtt maradva és nem részekre szakadva képviselni, ezt még tanulnunk kell. A végső és nagy nemzetegyesítéshez szükség lesz arra az igazságra, amely nemcsak megszabadít, hanem egyben is tart bennünket, s nemcsak a nemzetrészeket köti össze, hanem a magyar lelkeket is.

Abban bízom, hogy lehet úgy ünnepelni a reformációt is, mint ami nem egy felekezetenek, részközösségnek az ügye, hanem sokkal inkább részt vállalás abból a közös hivatásból, amely ránk, magyarokra bízott. Hiszen együtt harcolunk és együtt imádkozunk azért, hogy Isten, áldd meg a magyart!

Köszönöm, hogy meghallgattak. Isten óvja Magyarországot! Soli Deo gloria! ♦♦